

[Trafikministeren]

A/S – hvis hovedopgave bliver at stille havneanlæg og havneservice til rådighed i København – og den særlige statslige forvaltningsenhed Københavns Havnefront, hvis hovedopgave bliver at tilrettelægge omdannelsen af de havneområder, der efterhånden kan overgå til anden anvendelse.

Som ved fremsættelsen af L 184 vil jeg her understrege, at lovforslaget ikke tilsigter ændringer i de eksisterende forhold for anløb af passagerfærger og krydstogtskibe. Disse skibe kan således fortsat anløbe de centrale bydele i lighed med, hvad der gælder for Københavns Havns konkurrenter, f.eks. Hamburg, Göteborg, Stockholm, Oslo og Helsingfors. Jeg vil i øvrigt henvise til lovforslagets bemærkninger.

Hermed tillader jeg mig at anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Trafikministeren (Ikast):

Hermed tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ophævelse af lov om foranstaltninger mod brandfare ved jernbanedrift m.v.

(Lovforslag nr. L 58).

Lovforslaget tager sigte på at ophæve den nu forældede jernbanebrandlov samt lov om tillæg til jernbanebrandloven. Jernbanebrandloven er fra 1921, hvor anvendelsen af damplokomotiver medførte en væsentlig risiko for brandstiftelse langs jernbanerne. Denne risiko er i dag minimal med overgangen til diesel- og elmateriel som trækraft ved jernbanedriften.

Lovforslaget indebærer, at jernbanerne ikke længere har pligt til at beklæde bygninger langs sporene med ikkebrandfarligt materiale, ligesom der ikke længere skal anlægges brandbælter.

Samtidig ophæves tillægslovens bestemmelser om dagbøder for overtrædelse af jernbanebrandloven.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til lovforslagets enkeltheder henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg hermed tillade mig at anbefale forslaget til Tingets velvillige behandling.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg skal herved tillade mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om et videnskabsetisk komité-system og behandling af biomedicinske forskningsprojekter.

(Lovforslag nr. L 59).

Lovforslaget er en genfremsættelse af det forslag, som jeg fremsatte den 17. april 1991. Det foreslås, at det eksisterende komité-system, bestående af 7 regionale og 1 central videnskabsetisk komité, erstattes af et egentligt lovfastet komité-system. Samtidig foreslås en styrkelse af den videnskabsetiske bedømmelse af biomedicinske forskningsprojekter.

Lovforslaget indeholder regler om:

- Oprettelse af et videnskabsetisk komité-system.
- Lovpligtig anmeldelse til dette komité-system af biomedicinske forskningsprojekter.
- De overordnede principper, det lovfæstede komité-system skal lægge til grund for sin bedømmelse af anmeldte projekter og komité-systemets øvrige opgaver.
- Særregler om forsøg på befrugtede menneskelige æg og kønsceller, der agtes anvendt til befrugtning, samt forbud mod donation af befrugtede menneskelige æg og visse forsøg. Samtidig bemyndiges sundhedsministeren til at fastsætte nærmere regler om nedfrysning og donation af menneskelige æg.
- Komité-systemets finansiering.
- Straf for overtrædelse af lovens bestemmelser.

Efter lovforslaget sker der en meget beskedent lempelse af det hidtil gældende forbud mod forskning på befrugtede menneskelige æg i lov om oprettelse af et etisk råd og regulering af visse biomedicinske forsøg. Det tillades kun at foretage sådanne forsøg med befrugtede menneskelige æg og kønsceller, der agtes anvendt til befrugtning, som er nødvendige for at sikre en forsvarlig behandlingskvalitet for in vitro-befrugtningsteknikken. Alle andre forskningsprojekter på dette felt, herunder projekter med genetiske forsøg og genterapi, er fortsat ikke tilladt.

For en ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at det nyligt vedtagne EF-direktiv om aktive implantable medicinske anordninger kan nødvendiggøre en ændring af forslagens § 6, så vi får en ordning, der minder om den foreslåede for lægemidler. Jeg vender tilbage, så snart dette spørgsmål er klart belyst.

[Sundhedsministeren]

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, tillader jeg mig at anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Hermed har jeg den ære for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om betalingskort m.v.

(Lovforslag nr. L 60).

Som led i regeringens afbureaukratiseringsbestræbelser samt under hensyn til den teknologiske udvikling og den øgede samhandel over landegrænser ved hjælp af betalingskort fremsatte regeringen den 17. januar 1990 forslag nr. L 128 til lov om ændring af lov om betalingskort m.v. Den politiske debat ved behandlingen af lovforslaget viste imidlertid, at betalingskortloven burde underkastes en bredere revision. På denne baggrund fremsættes nærværende forslag, hvis hovedpunkter omtales i det følgende:

1. De væsentligste ændringer i forhold til det tidligere forslag vedrører nye og klare ansvars- og tabsbegrænsningsregler, der udtrykkeligt tager stilling til spørgsmålet om opbevaring af PIN-kode. De foreslåede bestemmelser bygger på et fælles forslag fra Finansrådet og Forbrugerrådet, der tager hensyn til den enkelte kortindehavers sikkerhed. Samtidig opfordrer reglerne til, at kortindehaver udviser ansvarlig adfærd, og at kortudsteder tilstræber størst mulig systemsikkerhed.

Hovedelementet i forslaget er en selvrisiko på 1.200 kr., som kortindehaver hæfter for, når andre uberettiget bruger kortet og den personlige, hemmelige kode. Selvriskoen gælder, uanset om der er noget at bebrejde kortindehaver, blot transaktionerne er korrekt gennemført, registreret og bogført.

Formålet med bestemmelsen er at forenkle ansvars- og bevisbyrde reglerne og begrænse antallet af tvister.

For at sikre et tilstrækkeligt incitament for kortindehaver til at udvise ansvarlig adfærd indeholder forslaget en regel om, at kortindehaver hæfter med op til 8.000 kr., hvis misbruget skyldes, at kortindehaver har overladt kortet til en anden, eller hvis kortindehaver eller den, kortet er overladt til, har handlet groft uforsvarligt.

Bestemmelsens vigtigste funktion vil i praksis være et supplement til den foreslåede 1.200 kr.s hæftelse i de tilfælde, hvor der er et udbredt præventivt behov for, at kortindehaver hæfter, og at kortudsteder godtgør, at de ansvarspådragende omstændigheder foreligger, f.eks. hvis kortindehaver har skrevet koden på kortet og kortet herefter misbruges.

Endelig foreslås det, at kortindehaver hæfter uden beløbsbegrænsning for tab, der skyldes, at kortindehaver har oplyst koden til den, der har misbrugt det.

I disse situationer er der ikke noget beskyttelseshensyn over for den kortindehaver, der frivilligt oplyser koden til en anden, der derefter misbruger dette tillidsforhold. Det vil dog være en forudsætning for kortindehavers ubegrænsede hæftelse, at den, der misbruger tillidsforholdet, samtidig har haft let adgang til kortet.

Forslaget opretholder den eksisterende bestemmelse om, at det er kortudsteder, der er ansvarlig for tekniske fejl, ligesom det fortsat som udgangspunkt er kortudsteder, som bærer risikoen for transaktioner, der er foretaget efter, at kortudsteder har fået meddelelse om, at kortet er bortkommet eller besiddes af en uberettiget.

Med de foreslåede ansvarsregler opnås en forenkling og en klargøring, som både forbrugerne og pengeinstitutterne kan være tjent med.

2. Af afbureaukratiseringsgrunde foreslås bestemmelserne om registrering af kortudstedere ophævet. Offentligheden har kun i meget begrænset omfang gjort brug af registret, der er overordentlig ressourcetrængende, og der skønnes derfor ikke at være behov for at opretholde det, så længe man bevarer pligten for kortudstedere til at anmelde deres betalingsystemer til Forbrugerbudsmændene.

3. Af tilsvarende grunde foreslås det rådgivende betalingskortudvalg nedlagt. Udvalget blev nedsat, da loven blev vedtaget i 1984, med det formål at kunne bistå Forbrugerbudsmændene. Der er imidlertid ikke længere tale om et nyt område, og der er derfor ikke samme behov for at forelægge sager for udvalget, som der var ved lovens gennemførelse.